

MALE ODE RADOSTI – Z1c, Z1b, K1b (Srednja zdravstvena in kemijska šola)

Pobeg

Neko popoldne sva z bratom pazila sosedovega psa v našem stanovanju. Kmalu je nekdo potrkal na vrata in Arči je stekel k vratom in pričel lajati ter mahati z repom, ker je mislil, da se je vrnil njegov lastnik. Vrata so se odprla in v stanovanje ni vstopil sosed, temveč najin ati. Arči pa je hitro stekel iz stanovanja navzgor po stopnicah – midva z bratom pa takoj za njim. Skušala sva ga uloviti, saj sva se bala, da nama bo pobegnil, Arči pa je samo še hitreje tekel, ker je najbrž mislil, da se igrava oziroma ga iz igre loviva. Ko sva prišla v 12. nadstropje, sva ga uspela prijeti. Pobrala sva ga s tal in ga povsem zadihana od teka odnesla nazaj v stanovanje.

Neja Štrichelj, Z1c

Moj dan

Budilka zjutraj zvoni,
a meni se še spi.
Mrz se začuti,
avtobus pridrvi,
na vlak se mi mudi,
a šoferja to nič ne skrbi ...

Vlak dohitim,
a na njem zaspim.
V šolo ne zamudim,
česar se razveselim.
8 ur pretrpim,
domov odhitim.

Doma se naspim.

Sara Cemič, Z1c

Smeh

Na splošno se veliko smejem. Veliko stvari mi je smešnih. Največkrat se nasmejim izjavam sošolcev med poukom, čeprav to včasih ni najbolj primerno. Spomnim se, da so me v osnovni šoli učitelji morali večkrat presesti ali celo poslati iz učilnice, ker sem se preveč nenadzorovano smejala. Včasih sem se samo obrnila, videla izraze sošolcev in se začela smejati.

Medtem, ko sem pisala prav ta zapis, ki ga prebirate (za natečaj Male ode radosti), me je sošolka vprašala: »A ni Prešeren napisal te Ode radosti?« In sem ji odgovorila v smehu: »Ne, to je evropska himna.«

Valerija Zupančič Stanković, Z1c

Ljubezen

Najzanimivejše v mojem življenju je bilo takrat, ko sem dobila fanta. On je vedno vedel, kako naj me spravi v dobro voljo. Vsak dan sva bila skupaj, hodila na izlete v druge države in ustvarjala spomine. Skupaj sva se učila, vedno mi je pomagal pri stvareh s šolo in pri drugih življenjskih tegobah in težavah. Vse sva si delila in zelo sem mu zaupala. Bila sem mu všeč taka, kakršna sem, on pa meni. Ob njem sem bila vesela, vsi okoli mene so vedeli za najino srečo. Imela sva veliko idej za prihodnost, čeprav sva bila še zelo mlada. Po enem letu sva sicer končala zvezo, ker sva oba menila, da je morda tako najbolje.

On je moja prva ljubezen in nikoli ga ne bom pozabila – niti najinih skupaj preživetih trenutkov. Morda sva končala na čuden način, mogoče me je na veliko načinov tudi prizadel, ampak mislim, da nikogar več ne bom imela rada na enak način, kot sem imela njega. On je moja oda radosti.

Sumeja Horozović, Z1c

Vsakdanji polet

Vsako jutro se štiri trideset zbudim,
v šolo odhitim.
V šoli osem ur prespim
in komaj čakam, da domov spet priletim.

Neja Kopina, Z1c

Ena plus ena dva res ni

En, dva, tri – budilka ob petih že zvonj,
a meni ravno se ne mudi,
kmalu se mi avtobus zasveti,
konec je počitkov dni.

En, dva, tri – do šole se mi spet mudi,
matematika me spet mori:
kub, kvadrat res isto ni,
a meni v glavi se vrti.

En, dva, tri – domov se mi mudi,
približujejo se boljši dnevi,
a matematika še zmeraj me lovi.

Zoja Urbič, Z1b

Prvotedenska ljubezen

Bil je prvi teden šole in bila sem na kosilu, ko je prišla v jedilnico gruča ljudi. Med njimi sem zagledala fanta. Padel mi je v oči. Ne vem, kdo je bil ali koliko je bil star, ampak nisem ga mogla nehati gledati. Dostikrat sem ga videvala na hodniku šole.

Čez dva tedna sem ga zagledala pogledovati vame. Minil je še kakšen teden in vse pogosteje sva se videvala tudi v okolici šole. Ko smo nekega dne na dvorišču čakali na šport, je pristopil do mene in se začel pogovarjati z mano. Izvedela sem, na katero šolo hodi in koliko je star. Vse več sva se pogovarjala, dokler me ni povabil na palačinke. Tako sva začela hoditi. Vidiva se skoraj vsak odmor.

Katarina Štine, Z1b

Počitniško druženje

Avgusta smo bili na morju na Hrvaškem. Po kosilu smo odšli na plažo in ker je bil moj bratec še majhen, se je igral s kanglico in lopatko. Nalil je vodo v kanglico in želel politi očetovega prijatelja, ki smo ga klicali Tonček, vendar se je ta umaknil in je polil neko Hrvatico. Moj oče je hitro vstal iz vode in se ji pričel opravičevati, nato pa se je začel pogovarjati z njenim možem. Na koncu sta se spoprijateljila, tako da se družila še po tem, ko je bilo počitnic že konec.

Špela Šinkovec, Z1b

Počitniške norčije

Ko smo bili na morju, smo se odločili, da gremo v bližnji kraj, kjer imajo stezo za gokarte in najbolj smešno mi je bilo, ko so se naši očetje začeli voziti. En drugega so prehitevali in se zbijali, mi pa smo se ob progi smejali in se zabavali.

Pia Grill, Z1b

Postanek

Nekega deževnega večera smo se z razredom odpravljali iz šole v naravi. Kar naenkrat smo zagledali policiste in naš šofer je ustavil. Policistka ga je vprašala, zakaj smo se ustavili, šofer pa ji je odgovoril, da zato, ker so na cesti »ležeči policaji«.

Tina Cugelj, K1b

Pri naravoslovju

V sedmem razredu je bil že proti koncu šolskega leta med uro naravoslovja vprašan moj sošolec. Med spraševanjem mu ni šlo, zato se učiteljica odloči za preprostejša vprašanja in mu postavi vprašanje, iz česa zraste sončnica. Sošolec ji ves smeden odgovori, da nastane iz fižola. Učiteljica se je razburila in ga nato vprašala, ali fižol nastane iz sončničnega semena in sošolec je samozavestno prikimal. Izmučena učiteljica pa ga je na koncu še vprašala, ali misli, da je sladoled narejen iz kovine.

Eva Hočevlar, K1b

Moj strah

Pri štirih letih imela sem strah pred temo,
včasih bilo mi je tako grozno,
da spati sama nisem mogla,
zato sem v mamino posteljo se vrgla.

Pri šestih letih strahi nisem se rešila,
v mamin objem najraje sem se skrila;
jokala, se bala neumnih stvari,
ki takrat so mi tresle kosti.

Moj strah se je nadaljeval do 8. leta,
ko sama sem bila doma, smola presneta,
zaslišala sem zvok, ki iz kuhinje prihaja,
zdelo se mi je, kot da me strah zavaja!

V rokah imela ravnilo sem zlovešče;
v primeru da me pošast odvede.
Prižgala sem luč in zakričala močno,
a na koncu ugotovila, da strah zaman me je bilo ...

Začela smejati na vso moč sem se,
ker mojemu strahi bilo Pupi je ime;
Pupi je moja majhna žival
in res ne izgleda kot kakšen bav-bav.

Od tistega dneva mojega strahu ni več,
ponosna sem na to; preveč.

Ela Ilinkovič, K1b